

MINDSZENTI LAP

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre 2 frt — kr.
Fél évre 1 frt — kr.
Negyed évre — frt 50 kr.

VEGYES TARTALMU HETILAP MEGJELEN VASÁRNAP.

SZERKESZTŐSÉG és KIADÓ HIVATAL

Weisz Ignác nyomdájában, hová a lap szellemi részét illető közlemények, előfizetési- és hirdetési díjak küldendők.

HIRDETÉSEKET

nyil-t-éri közleményeket a kiadó hivatal jutányos ár mellett közöl.

Órgróf Pallavicini Károly.

1877. márcz. 21. — 1900. jan. 15.

A szerencsétlen halállal kimúlt fiatal órgróf holtteste mult hétfőn szállítottát Kistelekről Anyásra a sirt-bolti kápolnába.

22-én virradóra érkezett a drága halottat hozó vonat Kistelekre.

Reggel 7 órakor emberáradat hullámzott a kisteleki vasuti állomásnál, a rendet az odavaló csendőrség tartotta fen.

Hét és fél órakor az állomásnál együtt volt az egész uradalmi tisztikar s egyéb érdeklettek, majd megérkezett a hatóság Helglócz István dorosmai főszolgabíró s Beregi József járási orvos személyében, kik a hivatalos aktust elvégezvén, a holttest a gyászokocsira helyeztetett, terhelve a szebbnél-szebb koszoruk özönével. A hat ló által vontatott halottas kocsi lassu menetben haladt — kísérve beláthatlan számú kocsitól — harangzugás közt egész a kisteleki templomig. Itt várták már Városy Gyula kisteleki plebános segédjével és Keller Lajos mindszenti plebános s a széles mederben hullámzó nagy közönség. Rövid gyászszertartás után megindult a menet Anyásra, a roszt utban mintegy négy óra mult el, mig a gyászmenet a tetthelyre ért.

A temetés.

E hó 25-én volt a temetési szertartás.

Már a kora reggeli órákban tömegesen jelent meg a mindszenti közlakosság a tiszai „kis révnél“, hol az uradalom s révbérlői járművek szállították át az érdeklődő közönséget. Alig pár óra alatt 2500 egyént szállítottak át a járművek. Oly sűrű sorokban lepte a nép a dereglyéket, hogy méltán lehetett szerencsétlenségtől tartani.

Délelőtt 10 órakor nagy közönség sorfala között haladt fel a kápolnába a pusztaszeri kastélyból fogatokon megérkező gyászoló család s rokonság.

Legelől jöttek a szülők: órgróf Pallavicini Sándor és neje Széchenyi Irma grófnő.

Majd az elhunyt fivére: órgróf Pallavicini Alfonz érkezett meg nevelője kíséretében.

Ezután sorban következtek: az órgróf két nővére Paar Károly hercegné és Trautmansdorf Károly hercegné, az órgrófné nővére: Apponyi Géza grófné férjével, továbbá Pallavicini Ede órgróf, Pallavicini János órgróf, a bukaresti osztrák-magyar követ, Pallavicini Antal órgróf huszárezredes, Pallavicini Alfréd órgróf huszárhadnagy, Széchenyi Manó gróf őfelsége személye körüli miniszter, Fürstenberg Ede herceg, Vanden-Straten gróf, Paar Venczel gróf, Trautmansdorf Károly gróf.

A kápolna előtt sűrű sorokban állottak az uradalmi tisztviselők nejei s ott volt Jamnitz morvaországi város polgármestere.

A kápolnában ezalatt megkezdődött a mise, melyet Keller Lajos mindszenti plebános szolgáltatott fényes segédlettel, melyben részt vettek Sipos Imre sándorfalvi, Szomolányi Bertalan dóczy, Varga Mihály csanyi plebánosok, Buocz Rezső algyői segédlelkész, Simonffy Gentilisz tömörkényi lelkész s a jamnitzi adminisztrátor.

Mise után a ravatalhoz vonult a papság a „Liberá“ elmondására, melynek magyar részét a kápolna téren álló nép énekelte, vezetve Almásy László mindszenti kántor által.

A holttest azonban nem helyeztetett el a kriptában, hanem fen a kápolnában a ravatalon marad a főúri család további intézkedéseig.

A gyászszertartáson részt vettek: Mindszent község részéről: a község, — emelte a gyászos diszt a mindszenti fehérruhás s koszos lányok sorfala, — a mindszenti Földmívelők köre 200 tagu küldöttséggel

Korom Gáspár elnök vezetése mellett, Mindszenti függetlenségi és 48-as kör 100 tagu küldöttséggel Szilágyi Ferencz elnök vezetése mellett.

A szomszédos községek részéről: Sándorfalva, Csany, Tömörkény, Algyő.

Csongrádmegye részéről: Vadnay Andor főispán, dr. Csathó Zsigmond alispán, dr. Cicatricis Lajos vármegyei főjegyző, Tary István főszolgabíró és Kossa László szolgabíró.

A kőrös-tisza-marosi ármentesítő társulat részéről: Fekete Márton igazgató, Pokomándy István, Schneider főmérnök.

Szeged város küldöttsége: László Gyula helyettes polgármester, Zombori Antal tanácsnok, Burger Alajos, Littenberg Mór bizottsági tagok, továbbá Heszlényi József műépítész.

A szegedi pénzügyigazgatóság részéről: Kallner Elek kir. tanácsos pénzügyigazgató, Dögl Adolf pénzügyi titkár.

Kistelek községből Loeszl Jenő dr. községi s uradalmi orvos, továbbá ott volt Tolnaffy Béla községi jegyző vezetése mellett a kisteleki önkéntes tűzoltó egyesület kivonulva diszes ünneplő egyenruhában s a környékből mintegy 4000 ember.

A mise alatt érkezett meg a megboldogult órgróf ezrede, a 7-ik huszárezred részéről Nedeczky százados H.-M.-Vásárhelyről.

Ott volt az uradalom telyes tisztikara, továbbá az órgróf jamnitzi s a daschitzi (Csehország) uradalmi tisztikarának küldöttsége.

A család s a rokonság koszuin kívül ott volt: Nikolajevics Miklós orosz nagyherceg diszes koszuja, Szeged város koszuja, Lajos Viktor főherceg koszuja, a 7-ik huszárezred koszuja, a gépészek s erdészek koszuja, a jamnitziak és a daschitziak koszuja, Lichtenberg és Vajda diszes koszuja, Lichtenstein herceg koszuja, a szolgaszemélyzet koszuja stb. stb. számszerint az ötvenet meghaladva.

Községünk a mellett, hogy gyász-

jelentést is adott ki, még egy diszes koszorúval is hozzájárult a gyászpompa kifejtéséhez. A koszorú a legnagyobbak közül való, meglepő beosztásban váltakozik rajta a rózsza a havasi gyopárral, széles gyengekék színű valódi selyem szallagján e felirat van:

„Mély fájdalma jelétül Mindszent községe“.

Véget érven a gyászszertartás, míg a gyászbaborult anya a ravatalnál időzött, Pallavicini Sándor örgróf ur a tisztalakba vonult, hogy a küldöttségeket fogadja.

Elsőnek a kegyuri papság fejezte ki szomorú részvétét örgróf ur előtt, mit Keller Lajos plebános tolmácsolt.

A vármegye érzelmeinek tolmácsa Dr. Vadnay Andor főispán volt.

Szeged város részvétét Dr. László Gyula fejezte ki.

Mindszent község küldöttsége nemcsak szóval fejezte ki részvétét Kegyurának a megmérhetetlen csapás felett, hanem egyben átnyújtotta a községnek írásban foglalt részvét nyilatkozatát is, mi a legjobb hatással volt a megvigasztalhatlan örgróf urra. A nyilatkozat művészi kivitelben diszes könyvalakban örökíti meg a község mély hódolatát.

Községünk eme fölirata a következő volt:

Nagyméltóságu örgróf s Kegyurunk!

Nagyméltóságu örgrófné! Kegyelmes Asszonyunk!

Mindszent község közönsége bártorkodik Nagyméltóságok kegyes színe elé járulni, hogy mély s méltó kegyelettel rójja le szomorú részvétét Károly örgróf váratlanul bekövetkezett gyászos halála felett.

Megvalljuk, remegve tesszük ezt, mert csekély voltunk öntudatában érezzük, hogy a pótolhatlan veszteséggel szemben a vigasztalásnak ama parányi balzsam-cseppe, — melyet fájdalomtelt szívhódolatunk nyújt — alig hathat gyógyír gyanánt Nagyméltóságok megsebzett szülői szíveire.

De mégis, a midőn megkövülve állunk a szülői szeretet drága zálogának gyászravatalánál s azon szomorú valóról győződünk meg, hogy elnémult az ajak, melyről a szülők iránti szeretetnek kristály szavai csergedeztek, és megszűnt dobogni a szív, mely mindig mindnyájunk iránt annyi nemes érzelmektől áradozott: felemelkedik hő imánk a magasságbeli trónzsámolyához, hogy adjon Nagyméltóságoknak erőt a megmérhetetlen csapás elviselésére.

Maradtunk a községi képviselőtestület megbizásából

Mindszente, 1900. január 19.

Nagyméltóságoknak

alázatos szolgálai:

Keller Lajos Wimmer Károly Koncz Lajos
képviselő képviselő képviselő

Pap Akos
jegyző

Tóth Mihály
bíró

A Tisza szabályozó társulat küldöttsége élén Fekete Mártonnal egyszersmint Gróf Károlyi Tibornak — mint a társulat elnökének — részvétét is átadta.

A pénzügyigazgatóság kondoleálását Kallner Ede pénzügyi igazgató kir. tanácsos fejezte ki.

Igy következtek sorban a küldöttségek nem is említve az uradalmi tisztikart, élükön Novák József urad. inspektorral, kik már előbb lerótták kegyeletüket a főuri gyászos családnak: Sándorfalva, Algyó, Csany, az uradalmi tanító-testület, a mindszenti földmivelők köre, melynek tolmácsa Korom Gáspár volt, s a tüggetlenségi 48-as kör élén Szilágyi Ferencz; végül a kisteleki tűzoltó-egylet, melynek zászlószentelési ünnepén pár év előtt örgrófné ő excellentiája a zászlóanyai szerepet teljesítette.

El nem mulaszthatjuk annak fel-említését, hogy örgróf urra a legjobb hatással volt a küldöttségek megjelenése. Altalánosac feltűnt azon kegyelet s mély meghatottság, melylyel a mindszenti küldöttségeket fogadta, s mélyen szívébe vésődött részvétünknek őszinte megnyilatkozása.

TÁRCZA.

Noiraud.

Irta: Ludovic Halévy.

Ne féljen, uram, nem késik le a vonatról . . .

En már tizenöt év óta vezetgetem az utazókat a vasúthoz . . . és ezek sohasem késték le a vonatról! Ertse meg, uram, soha!

— De.

— Oh, ne is nézegesse az óráját . . . Van itt valami, a miről önnek nincs tudomása s a mit az órája nem mondhat meg. Ez pedig nem egyéb, mint az, hogy a vonat örökké késik egy negyed órát . . . Nincs rá példa, hogy a vonat egy negyed órát ne késett volna.

De épen ma volt erre példa. A vonat gondosan indult és én elkéstem. A kocsisom dühös volt.

— Jelenteni kell ezt, — szólt az állomás főnökhöz, — jelenteni kell, ha az önök vonatai egyszerre csak pontos időben indulnak el . . . Soha sem láttunk ilyesmit!

S tanuul hívta fel valamennyi jelentőt, megkérdezte:

— Láttak-e önök valaha ilyesmit? Nem akarom, hogy ez az ur engem hibáztasson. Vonat indulás pontos időben! Mondják meg önök neki, hogy ez most először történt.

Altalános fölkiáltás követte a fölhiváást.

— Oh, bizonynyal, bizonynyal! . . . Rendesen késni szokott a vonat!

Legalább is három jó órát kellett a vaudi canton egyik nagyon buskomoly falucskájában töltenem, mely hóval fődött ormu két komor hegy alján feküdt.

Miképen töltssem el ezt a három órát? Erre nézve kértem fölvilágosítást.

Ismét általános fölkiáltás hallatszott: — Menjén nézze meg ön a „Chaudron“-t! Egyebet úgy sem lehet ezen a vidéken látni.

— S hol van az a Chaudron?

— A jobb felől eső hegy lejtőjén.

Azonban mivel az ut egy kissé tekervényes volt azt tanácsolták, hogy kalauzt fogadjak a zöld redőnyös kis fehér házhöz kellett mennem, hol a vidék legügyesebb vezetője lakott. Ez a derék ember Simon apó volt.

Elmentem oda s kopogtattam a ház ajtaján.

Oreg asszony nyitott ajtót.

— Itthon van Simon apó?

— Itthon. De . . . ha netalán a Chaudronra kellene mennie . . .

— Valóban, azért jöttem, mert oda akarok fölmenni.

— De reggel óta Simon apó nem igen jól érzi magát . . . A lába fáj nem gyalogolhat. De azért ne busuljon ön, mert van a ki pótolhatja őt . . . Itt van Noiraud . . .

— Hát szólítsa elő Noiraud-t.

— Először tudatnom kell önnek, hogy ez a Noiraud nem emberi lény.

— Nem emberi lény?

— Nem bizony; ez a mi kutyánk.

— Micsoda? Az önök kutyája?

— Az; Noiraudnak hívják . . . Csak úgy elvezeti ez önt, akár a férjem . . . Megszokta már . . .

— Megszokta?

— Bizonynyal; az öreg Simon évek óta mindig magával vitte; azalatt Noiraud megismerkedett a vidékkel s most már igen jól intézi ezt a csekély dolgot egyedül is. Gyakran volt már az utazók kalauza s ezek mindig megdicsérték ügyességeért előttünk. A mi az értelmességét illeti, e tekintetben mitől se tartson ön; van annak abból annyi, mint önnek vagy nekem . . . Csak a beszéd hiányzik nála. De hát, erre nincs szüksége . . . Mégis ha valamely szobrot kellene megmutatnia, akkor igen, mert, el kellene mondania annak történeti adatait . . . De itt nincs egyéb csak a természet szépsége. Ezt majd megmutatja Noiraud. Aztán önnek sem kerül sokba, a férjemnek három frankot kellene fizetnie; Noiraudnak harminc fillér is elég s ő éppen annyit mutathat meg önnek harminc fillérért, mint a férjem három frankért . . .

— Jól van! . . . Nos merre van Noiraud?

— A kertben hever, a verőfényen sütkérezik. Ma reggel már angolokat kiazolt a Chaudronhoz. Ide hívjam.

— Hát hívja ide.

Másnap.

A temetési szertartást követő napon vagyis 26-án d. e. 11 órakor ismét megjelentek a főúri szülők feledhetlen gyermekök ravatalánál. Kisérükben voltak: Alfonz örgróf gyermekük, az örgróf ur két nővére, s Apponyi Géza gróf. Misét hallgattak, melynek végével a rokonok Pusztaszerre mentek vissza, örgróf ur s neje pedig a ravatal mellett maradtak. Meghatóan bucsuztak el a ravataltól, mert 27-én visszautaztak Bécsbe. Örgrófné ő excellentiája távozása előtt három koszoruból egy-egy virágot zöldlevéllel vett s azt emlékül vitte magával. Kitüntetés érte községtinket ezuttal, mert a három koszoru egyike — mikből virágot vitt magával, — Mindszent községé volt.

Orgrói urék márcz 21-én ismét itt lesznek. Ekkor van születés napja a megboldogult örgrófnak, mikor is az ányási mauzoleumban gyászszertartást lesz.

Megemlítjük végül, hogy a boldogult Károly örgróf Királyunk ő felségének keresztfia volt.

Nyugodjék békében!

VEGYESEK.

Nyilatkozat.

Mindazoknak, a kik az én és családomnak felejtethetlen bitvesem halála fe-

— Noiraud! Noiraud!

Az idézett, az ablakon át, egy ug-rással ott termett. Meglehetősen ocsmány hosszú s bozontos szőrű kis fekete kutya volt; de egész külseje bizonyos komolyságot, határozottságot és jelentőséget árult el. Első pillantása is engem illetett. Gyorsan végig mért a szemével tetőtől talpig s tekintete határozottan ezt látta mondani: „Ez olyan utazó, a ki a Chaudronra akarja látni“.

A vonatról való egyszeri lekésést megelégettem s nem akartam magamat másodsorú kitenni eme kellemetlenségnek. Megmondtam a jó asszonynak, hogy nincs több időm, mint három órára, a Chaudron megszemlélésére.

— Tudom, — válaszolta; — ön a négy órai vonattal akar tovább utazni. Mitől se tartson. Noiraud idejében visszavezeti önt... Nos, Noiraud, készülj az utra; fiam, az utra!...

De Noiraud nem sok bajlamot árult el az utrakelésre. Mozdulatlanul állva, bizonyos nyugtalansággal nézett az öreg asszonyra.

— Ej mily ostoba is vagyok én! — szólta ez. Elfelejtettem... elfelejtettem a cukrot...

Azonnal négy darabka cukrot vett ki egy szekrényből s átadva nekem, folytatta:

— Ezért nem akart indulni... Ön még nem kapta meg a cukrot. No, látod Noiraud, a cukor már a kezében van ennek az urnak... Előre, fiam indulj!

lett való gyászát és fájdalmát, részvétükkel enyhítették, mély hálámát egyenkint ki nem fejezhetvén, ez uton mondok fájdalmas szívvel köszönetet.

Hám János.

— Gyászmise. Folyó hó 26-án volt az ünnepélyes gyászmise megboldogult örgróf Pallavicini Károly lelke nyugalmaért. A templomot zsufolásig megtöltötte a közönség.

— Névtelen levél. Lapunk mai száma részére egy Mindszenten kelt aláírás nélküli levelet, vagy cikket kaptunk, melyben névtelen a helybeli tantestületet veszi bírálat alá.

A cikket nem közölhetjük, mert tekintve attól, hogy névtelen író állításainak megokolásában letér a tárgyilagosságról s személyeskedése erős színekben domborodik ki, de még a névtelenség köpenyébe is burkolódzik, mi pedig helyette a felelősség súlyát magunkra nem vehetjük.

Azonban a névtelenség dacára is felszínre hozunk a levélből pár adatot, s mi jövőnk nyílt sisakkal a névtelen helyett, hogy azon testületnek, — melynek kezébe úgy szólván a jövő nemzedék sorsa van letéve, — felhívjuk figyelmét azon akna munkára, mely háta megett megindult.

Névtelen cikk megírására az örgrófi gyászeset ösztönözte. Bevezetőül elmondja, hogy az egész község s ebben minden testület magáévá tette a dolgot, élénk érdeklődés volt észlelhető, plakátok hirdették a község akaratát s mégis név-

telennék iskolás fia semmit se tudott arról, hogy miért volt a nagy mozgalom a községben, mert a tanítók nem elégitették ki a kérdezősködő növendékek kíváncsiságát, holott sokkal nehezebb dolgokat fel tudnak már fogni a tanulók, annál inkább megértették volna ezt, ha lett volna, ki felvilágosította volna őket.

Majd szövege folyamán azon konkluzióra jut, hogy — bár más szavakkal mondja, — a tantestület nem érez együtt a községgel, külön államot képez az államban, izolálja magát, s bizalmatlanságának adva kifejezést felhívja az iskolászeket, hogy tegye kötelességévé a tanítóknak, hogy minden fontosabb momentumot, mi a községben történik, a tanulóknak megmagyarázzanak, hogy már zsenge korukban kezdjenek érdeklődni a közügyek, s különösen községünk sorsa iránt. Ilyen s hasonló vádakkal illeti névtelen a tantestületet. Mi kommentárt nem fűzünk az egészhez, védelmünkre nem szorult a tantestület, ha szükségét látja, megis fogja magát védeni. A névtelen írónak annyit: lapunk hasábjai nyitva állanak minden felszólalásnak, de megköveteljük, hogy a felszólalónak legyen neve, s feltétlenül tárgyilagossággal legyen.

— Felszólalás. Az iránt kaptunk megkeresést, hogy lapunkban tegyük közzé a „trafikos boltosok“ ama eljárását, minél fogva főleg a kisebb boltosok már este 6 óra után bezárják boltjaikat s azontul dohány-szivar nem kapható. Télen nyolc és nyáron kilenc óráig kell a törvény sze-

A Chaudronra! a Chaudronra! Chaudronra!

Az öreg asszony háromszor ismételte ezt a szót, vontatva, tisztán s én ezalatt Noiraud-t figyelemmel szemléltem.

Noiraud, az öreg asszony szavaira fejbölgintással válaszolt s a nézése némi türelmetlenséget és kedvtelenséget árult el, mintha csak ezt akarta volna mondani: Ugy, ugy... a Chaudronra... értem... Az ur és a czukordarabkák természetesen, hogy Chaudronra megyünk... Butának tart ön engem?

S a nélkül, hogy a Chaudron szónak harmadszor való ismétlését ne várta volna Noiraud, megfordult, rám nézett s szemével az ajtóra mutatott, oly hiven fejezte ki eme szavakat:

— Menjünk, jöjjön velem!...

Engedve a fölhívásnak, követtem az ebet. Elindultunk. Noiraud elől, én meg utána. Így mentünk át a falun. A gyermekek, a kik az utcán futkostak, ráismeretek kalauzomra.

— Ime, Noiraud; jó reggelt Noiraud!

Játszani akartak az ebbel; de ez megvetőleg fordította el a fejét, mint olyan eb, a ki nem ér rá játszani, a ki most kötelességét teljesíti, hogy harmincz fillért megkereshessen.

A gyermekek egyike elkiáltotta magát:

— Hagyjatok békét neki! O most ezt az urat vezeti a Chaudronra... Jó reggelt, uram!

Mosolyogtam, de kellemetlenül éreztem, hogy zavarban vagyok s kissé szégyenkeztem. Végre is, ez az állat uralkodott felettem.

Az én uram volt, tudta hová megy, de én nem tudtam. Alig vártam, hogy a falut a hátam mögött hagyhassam s egyedül maradhassak az ebbel. Noiraud hivatása volt velem a természet szépségeit megbámultatni.

A természet szépségét kezdetben a szörnyű poros út, a rekkenő melegben képezte. A kutya meglehetősen gyorsan ügetett előttem s én elfáradtam. Megkísérlettem lassabban menni.

— Noiraud, fiam Noiraud, ne oly gyorsan!...

De Noiraud rám sem hederített, mintha csak süket füleknek beszéltem volna, folytatta szapora, apró ügetését s igazi haragra látszott gerjedni, mikor a mező szélén, egy fa alá, pihenés végett, le akartam ülni az árnyékba. Elkezdett dühösen ugatni s mérges pillantást lövelt felém.

Nyilván a szabályok ellen vétettem. Ott nem szoktak megállni Noiraud oly élesen csaholt, hogy fölkeltem, folytattam az utat. Az eb rögtön nyugodtabb lett s vidáman ügetett tovább előttem. Megértettem. Megelégedett engedelmességemmel.

Néhány percz múlva kellemes ösvényre jutottunk, melyet virágok szegélyeztek s fák árnyaltak. Hűs és fűszeres lég áradt szerte. Patak moraját is lehetett hallani.

(Vége köv.)

rint a „trafikos boltoknak nyitva lenni. Készséggel engedünk tért e felszólalásnak, azonban ha felszólaló a várt eredményt nem tapasztalná, ne hozzánk forduljon jogorvoslatért, mert mi a legjobb akarattal sem segíthetünk baján.

— **Egy örült ember** vetődött községünkbe a héten, kit is midőn a község házához kísérték, dr. Szóbl Lipót községi orvos megvizsgálta s kitudta, hogy h.-m. vásárhelyi. Rögeszméje e szegény örültnek, hogy ő dugszdag ember, pénze véka számra van. A hatóság visszakísértette Vásárhelyre.

— **Olcsoőbb lesz a pénz** A mostani áldatlan és nehéz pénzügyi viszonyok közt nagy jótéteményként hangzik a hír, hogy a külföldi pénzintézetek így első sorban a világpiacon vezető angol bank a kamatlábat leszállította. A fővárosi pénzintézetek már is jelentékeny olcsóbban számítják, a czeplédi pénzintézetek is olcsóbban fogják leszámítani a váltókat. Valóban itt volt az ideje, közgazdaságunk súlyosan érezte, hogy 8-10% és még drágább kamatokat kellett fizetni a hitelt igénybe vevőknek.

— **Országos vásár.** Szegeden a legközelebbi országos vásár február 9-én kezdődik, a következő beosztással: 9. és 10-én sertés-vásár, 11. és 12-én sertés-és marha vásár, 11-17-én pedig kirakodó vásár.

— **Szerencsétlenül járt munkás.** Súlyos szerencsétlenség történt folyó hó 26-án Szegeden a Kossuth Lajos-sugárton Bitó János vendéglője előtt. Három munkás több hordó bort hozott a vasutól a vendéglősnek és a többi akós hordókat igyekeztek a kocsirol leeregetni. Kis Ferencz 41 éves napszámos szintén segédkezett a munkában s alról tartott egy borral telt négy akós hordót. Már közel volt a hordó a földhöz, a mikor Kis Ferencz megcsuszott és elesett. Erre a hordó oldalt zuhant és egyik részével megérintette a munkás baloldalát, minek következtében az igen súlyos sérüléseket szenvedett. Eltört a balkeze, tenyerét széjjel hasította a hordó és eltörte két bordáját. A sérült embert a közelben lakó Rex Izsó dr. vette ápolás alá, majd beszállította a városi kórházba. A súlyos beteget dr. Bernáth József kórházi orvos azonnal ápolás alá vette, egyben telefonoztak a rendőrséghez, hogy siessenek kihalgatni a munkást, mivel az utolsó perceit éli. A rendőrségtől Szűcs József rendőralkapitány ment ki a kórházba és kihalgatta a kórhágyon fekvő embert. A szerencsétlenségről fölvetett jegyzőkönyvet további eljárással végett beterjesztették a kir. ügyészséghez.

Vidéki hírek.

Szeged. Még mindig a borhamisítás izgatja Szegeden a kedélyeket. A Danner-féle borok ügyében, amelyeknek egy részét a budapesti borvizsgáló állomáson hamisnak találták, némi fordulat állott be. A vegyvizsgáló hivatal leiratában, a melyben a borok minőségéről ítékezett, olyan formahibákat talált a kapitányi hivatal, amelyek miatt azt vissza kellett küldeni. Ekkor a kapitányi hivatal, nem tudván egészen eligazodni a téves jegyzőkönyvön, a Danner-pince összes borait lepecsételte addig, míg fölürül újra

leérkezik a jegyzőkönyv. Most érkezett meg újra a vegyvizsgáló hivataltól a kiigazított jegyzőkönyv, amely kiigazítva eltér az előbbtől, Nevezetesen — mint a kapitányi hivataltól értesülünk — a boroknak csak kisebb részét minősíti a vegyvizsgáló vízzel vegyítettnek. A Danner-féle borok között csupán az 1896-iki fehér borok találtakat vízzel hamisítottaknak. Ez összesen 9 hordóval van. A többi a kapitányi hivatal a pecsét alól feloldotta. A vizes borokra vonatkozólag Danner azzal védekezik, hogy azon évben, amikor az a bor termeltetett, általános gyöngye minőségű borok termettek a homokon.

H.-M.-Vásárhely. Még az 1898. év elején, január 3-án történt, hogy Vásárhelyen a közpénztári sikkasztások felderítése után az akkori polgármester, dr. Baksa Lajos magához hívatta Góbi József kamarást és Banga Péter főszámvevőt valamint Soós Gyula aljegyző közbenjöttével hozzá kezdett a kamarási hivatal számadásainak megvizsgálásához. Okot erre az szolgáltatott, hogy feltűnt a polgármesternek a városi kamarás a kezéhez befolyt jövedelmeket nagyon rendetlenül szállította be a közpénztárba. Mikor a téglagyári könyvek számadatait összehasonlította a közpénztári naplók tételeivel, azonnal feltűnt egy 4231 frt 10 kros tétel, mely tényleg a kamarás által bevétellett a magánosok részére eladott téglák árából, de a közpénztárba soha be nem szállítottatott.

Ekkor már nyilvánvalóvá kezdett válni, hogy itt sikkasztás esete forog fenn, de a szomorú tény csak később derült ki a maga egész mivoltában, mikor a vizsgálatot már a polgármesteri hivatalban folytatták.

Góbi ugyanis, mikor ismét hozzá kezdtek a téglagyári számadások vizsgálatához, beismerte, hogy a kérdéses 4237 frt 16 krosból, mely összeget ő a magánosok részére eladott téglák árából vett fel, három részletben csak 751 frt 73 krt szállított be a közpénztárba, 51 frt 16 krt kifizetett a napszámosoknak, 355 frt még nála van, a többi, összesen 3070 frt 33 krt pedig elsikkasztott, illetőleg a saját céljaira fordította.

A huszárlaktanyai számadások vizsgálatára kerülvén a szor, melynek bérösszegét ő vette fel s a fűtés és világítási átalányt ő kezelte, szintén kitűnt, hogy a pénztári naplókban egy 2971 frt 01 kros tételnek nincsen nyoma. A polgármester kérdésére aztán Góbi kamarás beismerte, hogy ezen 2971 frt 01 krt is elsikkasztotta, vagyis az általa elsikkasztott összeg, saját vallomása szerint, 6050 frt 34 kr.

Később hajolván ekkor már az idő, Baksa polgármester Góbi Józsefet nyomban felfüggesztette állásától, az esetről értesítette és a városházán megjelent Kiss Bertalan járásbíró pedig azonnal letartóztatta. Góbi aztán később beismerte, miszerint a kaszárnyai bevételekből 2971 frt 01 krt, a téglagyári pénzekből pedig az 1897. év folyamán 3070 frt 73 krt sikkasztott s hogy ezen összegeket céljaira fordította, mert abban reménykedett, hogy a város a téglagyár utóbbi 10 évének jövedelméből mintegy 4000 frt jutalomban részesíti őt s ebből a hiányt visszafizethatja.

A végtárgyalás f. hó 24-én tartott meg a szegedi királyi törvényszék előtt

Góbi József volt városi kamarás bűnügyében. Az ítélet így hangzik:

Góbi József volt városi kamarás a sikkasztás vádjá alól felmentetett, mert Vásárhely városának vagyonkezelése és a közvagyon ellenőrzése akként teljesített, hogy annak alapján, vádlott tagadásával szemben, sem sikkasztás ténye, sem az elsikkasztott összeg teljes nagysága megállapítható nem volt. A város kártérítési követelésével szintén elutasítottatik.

Szentes. Igazi kalamajkát járnak a képviselő-választás sankvinkus kortesei Szentesen. Egyik pártárvialatot ott hagyják, a másikba belépnek. Majd akadnak, kik vezekelnek, ismét vannak, kik következetesen légycsapóval járnak, hogy ellenfeleiket, mint a tél közepén is — szerintők — szemtelenkedő piaci legyeket leüssék. Feltárják a jelöltek nácionáléját, hitelesítettik a kereszt leveleiket, hogy belevonják a villongás keretébe a vallást s bűnül rójják fel a jelöltnak, ha nem abban a vallásban született, a miben éppen ők óhajtották volna. A korteskedés nagyon széles mederben mozog, tárgyilagosságra senki nem tud felvergődni. A jövő vasárnapi választás azonban megmutatja, érdemes volt-e a politikához az ártatlan vallást hozzá lánczolni.

Népmozgalmi adatok a lefolyt hétről:

I

Születtek:

Korom Béla, Tóth János, Kis Anna, Hasznos Etel Kis János, Kis Rozál, Nagy Pál, Mucsi Mária, Kis Mihály, Varga János.

II

Meghaltak:

Lőrincz Gáspár 1 éves, hórglob.
Márton Mária 20 éves, tüdővész.
Pap Akos 1 hónapos veleszületett gyengeség.
Nagy Szilveszter 2 éves rángások.

Házasságra lépett:

III

Szécsenyi Lajos Hegedüs Verával.
Nagy János Tóth Borbálával.

Szerkesztői üzenet.

G. B. urnak Budapest, Hátralék febr. 14-ig 2 korona.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos.

Weisz Ignáoz.

100-300 frt-ig

havonta megkereshető bármely foglalkozású egyének által biztosan és becsületeseu, tőke és rizikó nélkül hatóságilag engedélyezett állampapírok és sorsjegyek eladásával az ország minden helységében. Ajánlatok „Könnyű kereset“ címen Singer Gyula hirdetési irodájában Budapest, IV. Lipót utca 14. sz.